Р Е Ш Е Н И Е
№ 38654

гр. София, 07.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 74 състав,** в публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6441** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“ „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж. Г. Д., [жилищен адрес]чрез адв. З.,съдебен адрес: [населено място], [улица],моб.тел:[ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GPAM-2676106 от 18.05.2026г.. постановена от младши автоконтрольор А. А., отдел Пътна полиция при СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но за не повече от 6 месеца.

Иска се отмяна на акта поради постановяването му в нарушевние на изискванията за на материалния закон – прекратяването на регистрацията на ППС не е съобщено на лицето съгласно чл.18б ал.2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г.,каквото аналогично изискване е налице и в нормата на чл.574 ал.10 КЗ. В тази връзка и като не е съобразено посоченото обстоятелство е допуснато и съществено процесуално нарушение. Не е съобразено още,че за автомобила е била налице слрючена застраховка, но същата е била платена за 3м а не за цялата година.

Успоредно с това се твърди,че посоченото МПС е собственост на дружествоработодател на жалбоподателя,като още същият ден е сключена и застраховка ГО.

Паралелно с това нее налице описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено,нито е установена противоправност в поведението на нарушителя. Допуснато е нарушение в изискването за форма назаповедта и същата не е постановена от компетентен

орган. Н апоследно място се твърди и,че с оглед изложенатие факти същата се явява явно непропорционална на песбедваната цел и като такава е в нарушение на чл.6 АПК.
Ответната страна не изразява становище по жалбата.
Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.1А б.“з“ „гг“ в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.
По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази и приема:
С оспорената заповед е установено от фактическа страна, че на 18.05.2026г. против жалбоподателя е съставен АУАН № 5462461 от мл.автоконтрольор А., отдел ПП,СДВР затова, че на 18.05.2026г., управлява товарен автомобил Ф. Тарнспортер,рег [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от с.“Л.“ към с. „К.“ със служебно прекратена регистрация по чл. 143 ал.10 ЗДвП от 10.03.2026г.
Поради това му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП - „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6месеца“ .
По силата на чл.172 ал.1 от ЗДвП, Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Процесно обжалваната Заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като по делото са приложени Заповед № 81213-1632/02.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12686/14.10.2025г. на Директора на СДВР, както и заповед № 513з-537 от 30.04.2025г. за преназначаване на А. А. на длъжност младши автоконтрольор, първа степен, в отдел ПП при СДВР.
Заповедта е издадена в писмена форма с ясно изложение на възприетите фактически и съответстващите им правни основания.
Във връзка с материалната законосъобразност на акта съдът съобрази:
По силата на чл. 171 т.1 б.“з“ гг) от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно певозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.
В конкретният случая е възприето наличието на хипотезата на чл.175 ал.3 от закона.
Наличието на посочената хипотеза по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП е безспорно, предвид съставения АУАН. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, съответно, че собственикът не е бил уведомен за това обстоятелство. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение от кръга на посочените в чл. 171, т. 1, б. з", "гг" ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно

условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрация, както и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за прекратяването на регистрацията.

Не без значение е и факта,че наличието на валидно сключена застраховка е и сред задължително изискуемите документи при шофиране. В жалбата дори не се твърди,че уватомобила е управляван с подобен документ. Нормата на чл.100 ал.3 от ЗДвП ясно гласи,че водачът на моторно превозно средство, което не е било спряно от движение, е длъжен да залепи в долния ляв ъгъл на предното стъкло на моторното превозно средство валиден стикер на знак за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и да носи контролен талон към знака. Когато моторното превозно средство технологично не разполага с предно стъкло и е невъзможно стикерът на знака да бъде залепен на указаното място, същият стикер на знака се залепва на застрахователната полица, която се носи от водача на моторно превозно средство, и при проверка се представя заедно с контролния талон.

Т.е. освен залепен стикер, водачът на МПС следва да носи и застрахователната полица в себе си при шофиране.

Същевременно обаче и видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка "Гражданска отговорност", а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка "Гражданска отговорност" следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на

превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има ключово значение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. "е" мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. "з", подт. "гг" - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. "е" продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т. е. от произнасянето на административноноказващия орган.
От такава гледна точка хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката. Нещо повече – разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг" вр. чл.175 ал.3 от ЗДвП предвиждала далеч по-интензивна намеса вправната сфера на лицето и осъществява принуда отиваща отвъд целите на конкретната мярка.
Ето защо и дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл. 171, т. 1, б. е" или по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.
Същевременно и за да се приложи мярката по по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП следва да е налице нерегистрирано по Надлежният ред МПС. В тази връзка органа се е позовал на факта,че е налице прекратена регистрация по чл.140 ал.1 ЗДвП. Приложена по преписката е и справка видно от която регистрацията е прекратена на 10.03.2026г. след уведомление на СДВР от ГФ.
По своята същност прекратяването на регистрацията е административен акт съгласно деинициията на чл.21 ал.1 АПК, изразено с фактически действия,волеизявление на лице осъществяващо публични функции. Независимо дали същият се извършва служебно, в условията на обвързана компетентност и прочее за да породи действие същият следва да бъде съобщен на своят адресат. Нормата на чл.61 ал.1 АПК еясна,категорична и императивна. Административният акт, съответно отказът да се издаде акт, трябва да се съобщи по реда на чл. 18а в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. Едностранното засягане на права, свободи или законни интереси на отделни граждани е допустимо от закона само когато същото е скрепено с правото на защита на лицата/извън редките и изключителни случаи на необжалваемост на административните актове,какъвто настоящият не е /.В. съдът не намира за необходимо да се впуска в ненужни разсъждения защо следва да бъде съобщен един административен акт,какви са измеренията на правото на защита на лицата в демократичната държава и прочее. Достатъчно е да се посочи,че липсата на съобщаване на издаването на посоченият административен акт не позволява същият да влезне в сила и да породи законни последици/арг. чл.149 АПК/.
В този смисъл позоваването на един невлезнъл в сила административен акт не може да породи правни последици и да обоснове прилагане на процесната мярка. Това е последващ аргумент за нейната незаконосъобразност.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
При този изход от спора и съобразно чл.143 ал.1 АПК основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Такива са предявени в размер на 455.11евро от които 450/адвокатско възнаграждение/ и 5.11евро/заплатена д.т./. Ответната страна е отправила „принципно възражение“, което не следва да бъде вземано предвид с оглед нормата на чл.78 ал.5 ГПК изискваща мотивирано, а не принципно възражение.
С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, 74 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GPAM-2676106 от 18.05.2026г.. постановена от младши автоконтрольор А. А., отдел Пътна полиция при СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. К., ЕГН [ЕГН] разноски по делото общо в размер на 455,11е/четиристотин петдесет и пет евро и единадесет цента/.
Решението не подлежи на обжалване.